

TRẦN HOAN TRINH

QUÊ HƯƠNG

770

VÀ EM

SAIGON 2007

Thơ Trần Hoan Trinh *3

DÂNG ĐỜI

*Mãi mãi là sương tuyết trắng ngần
Rạng ngời một vẻ đẹp thanh tâm
Này em ! Em cứ là nhan sắc
Để giữ cho đời một dáng xuân*

MÃI MÃI MỘT DÒNG SÔNG

*Giác ngủ nào cũng đầy bóng Huế xưa
Con phố buồn đứng ướt đẫm trong mưa
Đêm hoang thành ánh trăng lai láng
Và tiếng chuông chùa vọng giữa khuya*

*Cứ muốn về Vỹ Dạ của anh
Đi trên đường rợp bóng tre xanh
Thăm ngôi nhà nhỏ thời thơ ấu
Mít, nhãn, cam, chanh trái chũu cành*

*Cứ muốn về Bến Ngự của em
Lang thang đường Trần Thúc Nhẫn không đèn
Đứng lặng nhìn qua hàng đậu thấp
Ai ngồi học bài xoã tóc trong đêm*

*Vẫn muốn về tắm nước sông Hương
Theo con sóng trôi về thượng nguồn
Rửa hết phong trần một đời lẩn lóc
Nằm ngủ bên bờ Bãng Lãng mù sương*

Quê Hương Thơ và Em *5

*Vẫn muốn về thăm lăng tẩm cố đô
Qua cầu thả tóc gió tìm thơ
Dang tay ôm hết trời đất lại
Cho thoả niềm thương nỗi đợi chờ*

*Dù ở trời Tây hay trời Đông
Dù ở đầu non hay cuối rìng
Ta vẫn một đời thương nhớ Huế
Trong hồn có bóng một dòng sông....*

Thơ Trần Hoan Trinh*6

Tranh ĐINH CƯỜNG

BỔNG DUNG

*Bông dung nhớ phố nhớ phường
Nhớ nhan sắc cũ nhớ trường lớp xưa
Em về nghiêng nón che mưa
Cố tìm con nước ngày xưa dưới cầu*

CHUYỆN TÌNH HỌC TRÒ

*Em nghiêng nón qua cầu cho mưa ướt
Anh một mình đứng góc phố làm thơ.....
T.H.T*

*Năm học ấy em bước chân vào lớp
Chào thầy xong đi vội vã đến bàn
Có người thấy cả hồn mình choáng ngợp
Như bất ngờ chìm đắm giữa hào quang....*

*Em e thẹn ngỡ ngàng nhìn xuống lớp
Mắt to đen và đôi má ửng hồng
Bàn tay ngọc vô tình đưa vuốt tóc
Gió bành bồng trên hai áng mi cong*

Thơ Trần Hoan Trinh*8

*Em nhẹ nhàng mở cặp vở học sinh
Dáng ngây thơ và hồn nhiên đến lạ
Tà áo trắng khép đôi chân bé nhỏ
Vòng lưng thon mềm mại đẹp hiền hoà*

*Buổi học chiều tiếng thầy giảng thiết tha
Lo mơ mộng có học hành chi được
Cứ mãi mê nhìn em ngồi phía trước
Tóc dài đen xoã kín cả bờ vai*

*Thầy gọi em lên bảng sửa bài
Bỗng cuống quýt như tên mình thầy gọi
Theo từng chữ từng lời em nói
Phấn tay em mà tay ai lại run run*

*Em quay lui có bắt gặp mắt ai không
Đang ngây dại ngấm nhìn em say đắm
Em mỉm cười rạng ngời ánh sáng
Đẹp vô cùng như một đoá quỳnh dung*

*...Rồi si mê đến hết mùa đông
Cả mùa xuân và mùa hè năm ấy
Lòng áp ủ một tình yêu bỏng cháy
Giữa trần gian như có một thiên đường .*

*...Mùa thu sau em không trở lại trường
Cả mùa thu sau và mùa thu sau nữa....
Để một người cứ mãi mòn chờ đợi
Cây phượng già bên cổng cũng băng khuâng*

*Em có bao giờ nhớ lớp xưa không ?
Nhớ bạn nhớ thầy nhớ bàn nhớ ghế
Nhớ sớm mưa giăng, nhớ chiều nắng xế
Nhớ sân trường áo lụa trắng bay bay*

*Có bao giờ em nhớ tay trong tay
Chạy nhảy tung tăng, nói cười riu rít
Nhớ những bài thơ tình thắm thiết
Trên hành lang đứng viết tặng nhau.....*

*....Và thế đó một mối tình đầu
Đành câm lặng theo thời gian khép kín
Nhưng xa cách dẫu đầu sông cuối biển
Tận đáy lòng họ vẫn nhớ đến nhau*

*...Mối tình học trò nào có gì đâu
Nhưng bất tử và muôn năm vẫn mới
Gặp một lần nhưng một đời chờ đợi !
Và vẫn vương cho đến phút tàn hơi !*

Mối tình học trò đẹp như ánh mặt trời .

Thơ Trần Hoan Trinh*10

TIẾNG HÁT BÊN BIỂN CHIỀU

*Sóng vỗ trắng bờ trắng bãi xa
Con trăng vời vời cuối giang hà
Ta ngồi bên biển nghe em hát
Sương toả mây chìm theo tiếng ca*

*Tiếng hát em ôm cả cuộc đời
Bay theo đầu ngọn sóng chơi vơi
Tan đi vào cõi vô cùng tận
Ve vượt thời gian đã đổi dời*

Quê Hương Thơ và Em* 11

*Em gục vai ta buồn ngẩn ngơ
Tóc bay rối phủ mắt ta mờ
Lời ca run rẩy bờ môi lạnh
Như tiếng thì thầm của tuổi thơ*

*Ta ngã nằm dài trên cát êm
Ngát ngậy từng thớ thịt da mềm
Tiếng ca em nổi trôi theo sóng
Cuốn hút hồn theo nước nổi chìm*

*Em thả chân trần xuống biển xanh
Tay vun cát ướt đắp quanh mình
Tiếng ca đứt đoạn trong chiều gió
Như một dư âm cứ bập bênh*

MỘT MÌNH UỐNG RƯỢU DƯỚI TRĂNG

*Một mình uống rượu dưới trăng
Nhớ tráng sĩ xưa mài kiếm trong rừng
Ngươi tiếc đường gươm anh hùng một thuở
Ta cố hương chừ bản bật tri âm*

*Một mình uống rượu dưới trăng
Mơ Kinh Kha sang sông diệt Tần
Ngươi giận giang sơn vào tay bạo chúa
Ta chán quanh đời một lũ vong nhân*

*Ta cạn một ly
Trăng vàng sóng sánh
Ta thêm một ly
Trăng lạnh sương thu
Trần thế bơ vơ, tri kỷ mịt mù
Ta với trăng hai mình chéch choáng
Nghe lạc lõng giữa cuộc đời điên loạn
Chê đũa tiểu nhân
Cười thẳng phản bạn
Trí trơ cùn mà mũ áo cân đai*

Quê hương Thơ và Em *13

*Đầu cúi lưng cong
Vô tướng bất tài
Mà xe ngựa xênh xang
Mà quyền uy hồng hách
Quên nguồn cội rách thom đôi sạch
Quên tiền thân tay lấm chân bùn
Mãi hả hê vợ đẹp con khôn
Mãi vun xới vàng thoi bạc nén
Uống uống nữa
Trách thế nhân trơ trên
Khi giàu sang quên mất thuở hàn vi
Hảo hán xưa nay thành kẻ thất phu*

*Trăng đã cuối trời
Đêm đã gần vơi
Chai rượu lớn cạn trơ đến đáy
Ta nghiêng ngã
Chân đá đông
Chân đá tây
Thất thủ
Cả trần gian sao chỉ thấy toàn trăng
Trăng vô tình
Trái ánh lạnh như băng .*

Làng hoa Gò Vấp, 2002

CHUYẾN ĐI TRONG MỘNG

- Tặng THI VÂN

*Bỗng nằm mơ một cuộc hành trình
Cùng anh em về thăm đất nước
Thăm thầy cô , thăm phố phường thuở trước
Thăm ngôi trường thời xoã tóc thơ ngây*

*Bạn bè bốn phương: nam, bắc, đông, tây
Mỹ , Canada, Pháp , Anh, Đức , Úc....
Lưu lạc nổi trôi cùng trời cuối đất
Hẹn hò nhau cùng hội ngộ một phen*

*Paris, London, Washington, Brussels
Toronto, Ontario, Cali, Texas
Ba lô khoác vai , ôm đàn ca hát
Vui vô cùng nên quên hết đường xa*

*Thành phố Sài Gòn nắng ấm chan hoà
Một lần ra đi ngỡ không trở lại !
Oi đất Mẹ ! Đêm ngày khắc khoải
Thương phù sa sông nước Cửu Long !*

*Theo con tàu về thăm Miền Trung
Phan Thiết, Nha Trang, Qui Nhơn, Đà Nẵng
Núi tiếp tiếp , biển ôm bờ vỗ sóng
Đẹp vô cùng một dải đất quê hương !*

*Đón sân ga tay bắt mặt mừng
Bằng hữu một thời ,anh em một thuở
Mắt lệ chảy nhưng lòng hội mở
Những vòng tay thăm thiết một đời*

*Nắm tay nhau ca hát vang trời
Đến ngôi trường thuở học trò bé bỏng
Phan châu Trinh ơi ! Chúng con về núp bóng
Từ muôn phương xin trở lại bên Người !*

*Lớp cũ thêm xưa bàn ghế ngậm ngùi
Ao trắng quần xanh bảng tên sách vở !
Bức tượng đồng , cây sao già hơn hờ
Nhìn đàn con luân lạc trở về*

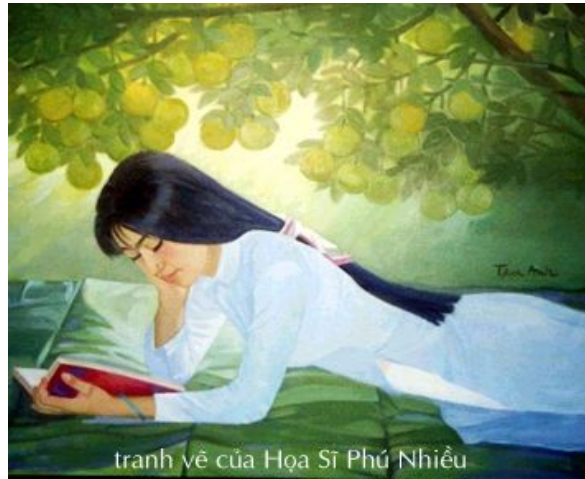
*Giữa sân trường hồn nửa tỉnh nửa mê
Đi từng bước nhật lên từng kỷ niệm
Mỗi viên sỏi cũng bao nhiêu trù mến
Mỗi góc cây là cả một trời tình !*

*Thầy cô ơi ! Bầy trò đó lên đèn
Nay trở lại ôm thầy cô nước nở
Bên thầy cô lại thấy mình bé nhỏ
Lòng bình yên như đang được chở che !*

*Tiếng trống nào bỗng vọng lê thê
Như ve vuốt trăm con tim thổn thức
Phan châu Trinh ơi ! Gục vai Người mà khóc
Chúng con về ! Chúng con đã về đây !! !....*

*Mộng đã tàn sao hồn vẫn còn say
Vẫn văng vẳng tiếng đồng ca cao ngất
Lòng vẫn ấm tay vẫn còn nắm chặt
Bạn bè ơi ! Nghe lưu luyến chẳng rời*

Một chuyến đi trong mộng tuyệt vời !

NỖI BUỒN CON GÁI

*Mình ơi ! Thành phố chiều nay gió
Thành phố chiều nay mưa bay mau
Tôi một mình ngồi trong quán nhỏ
Nghe tiếng mưa buồn lại nhớ nhau*

*Thân gầy áo mỏng nghe chùng lạnh
Thiếu vòng tay mình che ấm xưa
Từ thuở mình đi thương mòn mỏi
Đời cứ vô tình chuyện đón đưa*

Quê Hương Thơ và Em*17

*Bao giờ gặp được chiều mưa cũ
Ngắm bóng hoàng hôn một thuở nào
Tìm lại một thời con gái đẹp
Mình đi không nhớ tháng năm sao ?*

*Bao giờ trở lại thời hoa mộng
Tay khoác vai nhau dạo phố chiều
Theo những con đường nhiều lá rụng
Tóc mình đan từng ngón tay yêu*

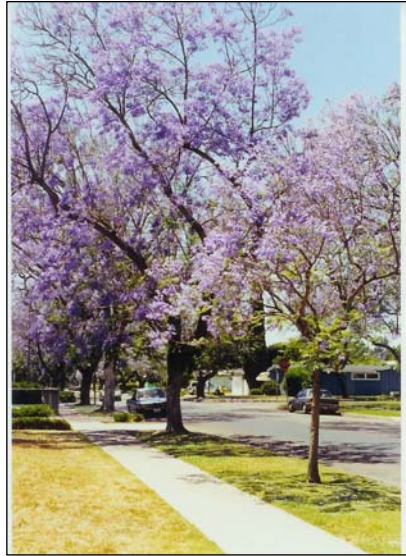
*Mình ơi ! Mưa cứ bay vào mắt
Mình có còn không như thuở xưa ?
Tôi về tóc rối bù che mặt
Nghe cả tâm hồn cũng gió mưa !*

CHIỀU TIỀN BẠN

*Ta tiễn người chiều gió lộng trời
Bóng thuyền bóng nước tím mù khơi
Người đưa tay vẫy ta tay vẫy
Cúi mặt trông lên mắt biệt rồi
Ta về thất thểu con đường cũ
Cứ thấy chân mình có sóng trôi
Ghé quán cà phê bên phố nhỏ
Quán vắng ghé người chẳng ai ngồi
Cô gái sau quầy nghiêng mái tóc
Không có người đùa nên chẳng vui
Bỏ đĩa blue buồn người vẫn thích
Tiếng saxo trầm trôi ngân ngơ
Người đi ta biết ai tri kỷ
Còn ai ngồi nghe ta đọc thơ !*

*Thơ ta nắn nót từ tim óc
Đành bỏ học bàn cát kín thôi
Quanh quần bên ta dăm bảy đũa
Bạn bè như người được mấy người !
Thế nhân cứ muốn giàu thêm nữa
Nên cứ bon chen suốt cả đời
Ta mắt người rồi như mắt bóng
Cứ ngồi mà gọi cố nhân ơi
Đốt thuốc một mình ngồi nhà khói
Đếm thềm từng giọt cà phê rơi
Xưa buồn ta được người an ủi
Muốn khóc nhìn người đã muốn cười
Người đi trần thế sao mà lạnh
Nghe cả hoàng hôn tím rã rồi
Bỏ quán cà phê vào quán cóc
Làm gì cho hết được đêm nay
Buồn quá cạn luôn mười chai đồ
Rượu uống một mình chẳng thấy say !
Trần ly không có ai tâm sự
Ta khóc sao ta chẳng có mày !*

Thơ Trần Hoan Trinh*20

ĐÔI MẮT

*Đôi mắt nghìn năm đẹp dị thường
Sáng ngời và chan chứa yêu thương
Đưa ta đến những chân trời mộng
Thả xuống hồn thơ những giọt sương*

CHIỀU HẠ

*Con ve ngậm ngùi trên cành cây cao
Con chim đứng buồn bên dưới cội đào
Em bỗng hờn một loài mây trắng
Cứ dẫn em về mòn mỏi chiêm bao*

NHỮNG NGÀY THÂN ÁI

*Anh về có đến thăm trường cũ
Ngắm nắng hàng cây , nắng cuối sân
Qua mấy đời thay trường có khác
Học trò nay có khác xưa không ?*

*Anh về có đứng trên thềm cỏ
Nhớ nhật giùm em một chút hương
Của mùa hạ cuối chưa ly biệt
Thuở áo còn bay trắng cả trường*

*Anh về có đi vào thăm lớp
Hãy đến bàn xưa chỗ em ngồi
Chép lại cho em dòng lưu bút
Ngày nào em viết giữa giờ chơi*

Quê Hương Thơ và Em*23

*Anh về có ngồi bên gốc phượng
Ngơ ngẩn nhìn theo hoa đỏ rơi
Kể lại cho em vài kỷ niệm
Bạn bè thân thiết lạc nhau rồi*

*Anh về có đứng tựa hành lang
Nghe thoảng ai ca bài hiệu đoàn
Nhớ hát tặng em bài HẠ TRẮNG
Như lần tan học lớp liên hoan*

*Anh về có gặp lại thầy xưa
Nhớ gửi giùm em lời kính thưa
Mái tóc bây giờ thầy đã bạc
Tóc trò nay cũng bạc lưa thưa*

*Cho em xin lại ngày thân ái
Một thuở tung tăng áo trắng dài
Xin được trở về làm con gái
Giữa sân trường thả tóc tầm vai .*

HUYỀN TRÂN

*Ta đứng lại giữa đỉnh đèo Hải Vân
Gió lộng trời cao núi dựng trập trùng
Nhìn về phương Nam non xanh nước biếc
Đồng lúa chín vàng trải nắng mênh mông*

*Khi người qua đây rừng còn hoang sơ
Kiêu hoa dừng nơi ta đứng bây giờ
Rét buốt biên cương ghèn sâu vượn hú
Có tui phận mình cánh nhạn bơ vơ ?*

*Ô , Lý hai châu đôi tám thân này
Nhan sắc khuynh thành cũng đáng giá thay
Vạn vạn hùng binh âm âm mở cõi
Sao bằng chén tình dâng Vua đêm nay !*

*Ta nhớ Huyền Trân , ta thương Huyền Trân
Công Chúa An Nam ,Hoàng Hậu Chiêm Thành
Vì nước quên tình, tri âm lỗi hẹn
Cung lạnh âm thầm bên một Chế Mân*

*Ta thương Huyền Trân, ta nhớ Huyền Trân
Chiều nay ngân ngơ bên cổ viện Chàm
Tượng đá lạnh lùng như thế đó
Chắc nhớ vô cùng Trần Khắc Chung ?*

TA TIỄN MÌNH VỀ

*Ờ thôi ta tiễn mình về
Ngoài kia trời đã bốn bề mưa giăng
Phải mình đang khóc hay không
Mà sao nước mắt ướt đầm vai ta
Mình thốn thức mình thiết tha
Lòng ta muối xát gừng xoa rôi bời
Ai ân kia đã xa rồi
Cũng xa lặn lác một thời thanh xuân
Bẽ bàng câu chuyện trăm năm
Đời ta gió giập cát lằm đầy đũa
Chập chờn bến cũ đò xưa
Trường giang sóng vỗ sương khua lạnh lùng
Ta mình tình có duyên không
Chút tri âm đó đèo bông mà thôi
Mai ra góc biển chân trời
Son phai phấn nhạt hương trôi cần gì !
Đêm nay ta tiễn mình đi
Vai ta mình khóc biệt ly cuối cùng
Tóc mình gió thổi bay tung
Môi mình lạnh buốt như vùng băng tan
Hồn ta như đám cỏ hoang
Heo may hiu hắt thu sang nẻo nê
Mình ơi ta tiễn mình về
Trong sương vọng tiếng ô đê lẻ loi .*

QUÊ HƯƠNG

*Một con sông rất đẹp
Nước xanh xanh vô bờ
Có con thuyền nằm đợi
Bến vắng chiều bơ vơ*

*Mấy nhịp cầu cong cong
Áo ai về trắng quá
Cồn xa sương giăng giăng
Có một làn khói toả*

*Vàng trắng sáng như ngọc
Lấp ló bờ tre làng
Trãi ánh vàng huyền hoặc
Cánh đồng quê thênh thang*

*Một nụ hồng nở sớm
Một đoá quỳnh nở đêm
Cây khế nhà hàng xóm
Hoa tím rưng đầy thềm*

Quê hương Thơ và Em*27

*Tiếng học trò ê a
Theo nhịp thầy gõ thước
Gà xao xác gáy trưa
Con cá buồn quẫy nước*

*Tiếng chuông chùa giữa khuya
Điệu sáo diều thuở bé
Con trâu ngừng kéo bừa
Nghiêng đôi sừng gọi ghé*

*Nén hương ngày giỗ Tổ
Chén trà ngày kỵ Cha
Miếng trâu đỏ môi Mẹ
Vòng hoa trắng mộ Bà...*

*Là Quê Hương đó em
Là Quê Hương đó anh
Thiết tha và chung thủy
Ai không yêu cho đành !*

LẠI NHỚ KINH KHA

-Tặng ÁIĐA

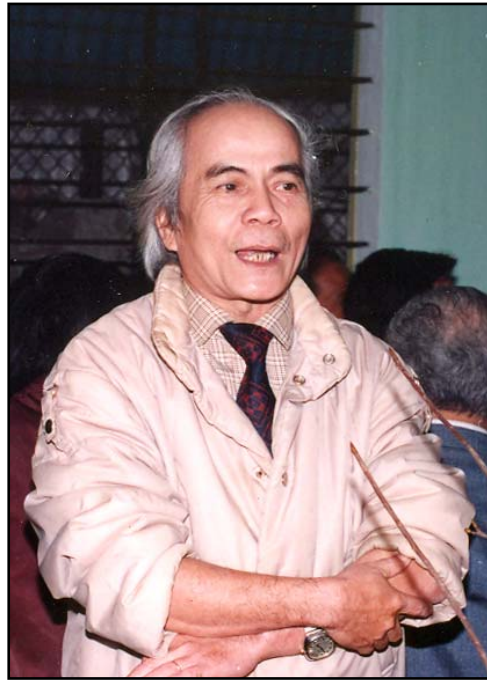
*Bồng ngòi mơ trở lại tiền thân
Ta Kinh Kha một thuở sang Tần
Nước lạnh tê tê bờ Dịch Thủy
Vai áo khinh cừu vai kiếm cung*

*Đốt cháy Hàm Dương! Giết Thủy Hoàng!
Giữa triều đình văn võ bá quan
Gươm đưa một nhát tan hồn phách
Dao ngắn vung tay khiếp bạo tàn!*

*Đầu đã rơi mắt vẫn trợn trừng
Râu hùm dựng ngược nộ hôn quân
Anh hùng thất thế còn uy vũ
Xô ngã ngai vua, đổ bệ rồng*

*Tráng sĩ một đi đâu hện về
Buồn chi tiếng trúc Cao Tiêm Ly ?
Chỉ tiếc ân tình bàn tay ngọc
Ta phụ em rồi ! ơi Yên phi !*

*Thành bại anh hùng ai luận đây
Công danh đâu phải chí Kha này !
Thế cờ chưa mãn mà tan cuộc
Ta nợ nhau thôi một chén đây !*

MUÔN ĐỜI

Sóng vỗ muôn đời vào cồn cát
Mây trắng nghìn năm trôi phiêu bạt
Có anh có em hay không ai
Trăng vẫn đỉnh trời soi bát ngát

Thơ Trần Hoan Trinh*30

THANH XUÂN

*Này em mắt lá lơi cười
Môi hoa má ngọc rạng ngời thanh xuân
Thướt tha một mái tóc bông
Chao ơi ! Nhan sắc tuyệt trần thế sao ?*

NGHIÊNG BÊN DƯƠNG CẨM

*Từng giọt dương cầm trôi nổi vào đêm
Bỗng thấy vai xưa một áng tóc mềm
Từng sợi ngọc ngà như tơ như lụa
Phủ xuống mặt đàn ôm dáng em nghiêng*

*Em nghiêng trên đàn gỗ từng phím cầm
Hai bàn tay thon mười ngón trắng ngần
Sóng bỗng rì rào xô vào bờ cát
Lời ai tự tình tha thiết trăm năm .*

*Em nghiêng theo đàn ta nghiêng theo em
Nghiêng theo hàng mi một ánh mắt huyền
Nghiêng theo bờ môi thắm thì như thở
Một điệp khúc tình run rẩy trong đêm.....*

DẠO THUYỀN TRÊN SÔNG HƯƠNG

Ta lên thuyền từ thượng nguồn Băng Lãng
Hồn bình yên bên sóng nước lững lơ
Con thuyền tình trôi theo dòng lơ đãng
Con sông Hương đẹp tinh khiết không ngờ

Trời xanh ngắt và cỏ cây xanh ngắt
Sông quanh quanh có trăm bến trăm bờ
Bến bờ nào cũng làm lòng lữ khách
Buồn ngậm ngùi và thương nhớ băng quơ

Điện Hòn Chén nghiêng mình soi bóng nước
Đã ngàn năm úp bát ngọc trên sông
Tiếng địch tiếng đàn đèn nhang nghi ngút
Ai nhảy xênh xang một khúc thượng đồng

Qua Nguyệt Biều nước chùng như bất động
Lòng sông trong in từng bóng mây qua
Đồi Văn Thánh , làng Thọ Cương lay động
Gió hiu hiu đưa cành trúc là đà

Quê hương Thơ và Em *33

Chùa Thiên Mụ vương tháp cao cổ kính
Tiếng chuông ngân , tiếng trống vọng thính không
Chợt thương ai một lần rời cung điện
Bỏ vinh hoa nguyện mặc áo nâu sồng

Phu vân Lâu con nước chảy băng khuâng
Nghênh Xuân Đình chẳng thấy thuyền vua ngự
Ai quỳ gối tung hô lời vạn tuế
Vắng đâu rồi bóng dáng đấng quân vương

Chiều kinh thành lãng đẵng khói hương
Nắng lây lất vàng hoe thêm Thương Bạc
Cây ngô đồng đứng dầm dãi gió sương
Đã thế kỷ che nửa trời bóng mát

Cầu Trường Tiền cong cong màu nhũ bạc
Ru lòng người trôi nổi với dòng sông
Thuyền lênh đênh qua chân cầu sóng gợn
Tự nghìn năm vắng một nhịp tang bồng

Qua Đông Ba sông bồng chảy ngập ngừng
Để con nước chia đôi về hai ngã
Kè Đập Đá khuất sau một khúc quanh
Bến Gia Hội ghe thuyền về hồi hải

Thơ Trần Hoan Trinh*34

Om Cồn Hến vào lòng sông vỗ nhẹ
Hai bên bờ hoa bắp trắng lay lay
Cột khói lam chiều toả tím chân mây
Hương hoa bưởi hoa chanh thơm ngây ngất

Thôn Vỹ Dạ cheo leo vằng trăng ngọc
Tiếng hò ai run rẩy suốt dòng sông
Có nhớ nhau thì xin đến chợ Dinh
Mà thương nhau thì xin về Nam Phổ

Đêm thanh vắng mang mang sầu thiên cổ
Hai bên bờ cảnh bàng bạc liêu trai
Hình như sông buông một tiếng thở dài
Khi con nước hoà mình vào biển cả

Ta ngồi lặng bên mạn thuyền sóng vỗ
Tiếc nuôi ngậm ngùi trong cuộc chia tay
Sông Hương buồn cho ta khóc đêm nay
Cho ta khóc như những ngày nhỏ dại

Tiếng sóng thăm từ hạ nguồn vọng lại
Sao nghe như tiếng sóng ở trong lòng
Bỗng mơ mình thành một hạt mưa trong
Để tan biến vào lòng sông thân thiết.

MÙA XUÂN HOA VÀ EM

Mùa xuân có mưa bụi
Thành phố một trời hoa
Hoa đào dáng kiều sa
Hoa mai đẹp ẻo là
Màu vàng cúc đại đoá
Màu đỏ khóm tường vi
Màu tím nhánh lưu ly
Đoá hồng màu hồng thắm
Thanh cao hoa huệ trắng
Lãng mạn cành ngọc lan
Hoa pensée cô đơn
Hoa lai-ơn quyền quý
Hoa hải đường uỷ mị
Đoá hàm tiếu băng khuôn
Em đi giữa chiều xuân
Em đi trong chiều nắng
Em và Hoa trong trắng
Hoa và Em thướt tha
Em giữa muôn sắc hoa
Rạng ngời như trẻ nhỏ
Chân dịu dàng bờ cỏ
Áo lụa bay vấn vương
Huyền ảo như khói sương
Giữa một trời hoa đẹp
Mùa Xuân bỗng điểm tuyệt
Tình Xuân bỗng thiết tha
Xuân có Em và Hoa
Nên mùa Xuân chan hoà .

YÊU EM VỨT SÁCH NGỒI MƠ

Yêu em vứt sách ngồi mơ
Xé toang vở học làm thơ ân tình
Vẽ lên giấy một trái tim
Vẽ thêm đôi mắt đa tình thương thương
Chiều qua có nắng vàng vương
Rơi rơi nhẹ nhẹ trên đường em đi
Gió chiều khẽ động hàng mi
Em đi...có kẻ tình si mơ màng.....
Tay không chẳng bạc chẳng vàng
Yêu em xin tặng một ngàn bài thơ
Để em về đọc mà mơ
Có chàng thi sĩ đang tơ tưởng mình
Rành rành bạch diện thư sinh
Đành ngồi dẹt mọng dẹt tình để say
Lạy trời cho bướm bướm bay
Để em đuổi bắt nhờ tôi bắt giùm
Để tôi khen má em hồng
Khen mắt em đẹp khen hồn em ngoan
Để tôi bắt con bướm vàng
Bắt cô bướm trắng bắt chàng bướm xanh
Vin tay bắt bướm trên cành
Bảo em ngồi đợi dưới nhành hoa sim
Bảo em đi trốn tôi tìm
Em trốn ân ái tôi tìm nhớ thương
Để thơ tôi khỏi sầu vương
Để tôi lại mở bút nghiên học hành
Ngày mai bâng hồ đề danh
Em ngồi võng tía ngựa anh theo hầu
Rước em về làm nàng dâu.....

CẢM ƠN

Cám ơn người còn nhớ đến tôi
Mây trắng mây đen chiều nay đầy trời
Tôi một mình lang thang phố cũ
Nhặt chút ân tình một thuở rụng rơi

Cám ơn người vẫn chưa quên tôi
Còn đây đưa dầm câu hỏi mời
Tôi bây giờ buồn vui cũng thế
Mặc kệ đời sớm nổi chiều trôi

Cám ơn người còn nhắc đến tôi
Bụi giăng bảng đen phấn trắng xưa rồi
Tôi bây giờ qua trường cúi mặt
Dấu cả lòng mình chẳng dám phan phơ

Cám ơn người ! Chiều nay bờ sông
Tôi đi lang thang tìm kiếm lại mình
Một thuở thương yêu một thời tha thiết
Sông lặng lòng sao sóng trập trùng

Cám ơn người ! Cũng đành thế thôi !
Một thuở đã xa một thuở quên rồi !
Tôi như con thuyền trở về bến cũ
Năm nhớ mãi mòn con nước tròng khơi .

CUỐI MỘNG

Này em
Nhan sắc đã tàn
Lời yêu đã hươm
Đá vàng đã phai

Này em
Trắng gió bẻ bai
Xuân xanh đã úa
Tóc dài đã sương

Này em
Quốc sắc thiên hương
Mong manh như một
Hạt sương đầu cành

Này em
Còn một chút lòng
Xin âu yếm giữ
Xin nồng mặn thương

Rồi mai
Bỏ phố bỏ phường
Về như con nhện
Giăng buồn sợi tơ

Giăng cho xong
Tháng lụn
Năm hờ

TRÊN CHUYẾN TÀU SÀI GÒN – HÀ NỘI

Ta lên chuyến tàu Sài Gòn Hà Nội
Túi đàn túi thơ ba lô khoác vai
Đưa tay vẫy phố phường đô hội
Đêm Sài Gòn buồn theo mắt ai

Bên cửa tàu ngắm non nước Đồng Nai
Qua Xuân Lộc những vườn sum sê trái
Rừng cao su rộng bạt ngàn trống trải
Gió vi vu cây thẳng tắp hai hàng

Phan Thiết, Phan Rang thấp thoáng bóng tháp Chàm
Ga Mương Mán khuya tiếng gà xao xác
Bến Ninh Chữ một vầng trăng bát ngát
Thoảng bên rừng ai hát khúc Champa

Vịnh Cam Ranh cuối góc biển xa xa
Tàu đi vào miền Nha Trang cát trắng
Ta mê mãi ngắm bao la Đại Lãnh
Nước mênh mông con sóng vỗ xô bờ

Thơ Trần Hoan Trinh*40

Đường đi lên Đèo Cả uốn quanh co
Dưới xa tít dòng sông Cầu lấp lánh
Mẹ bỗng Con trên đỉnh non thăm lặng
Đã nghìn năm chờ đợi bóng ai về

Đèo Cù Mông rồi đến đèo An Khê
Giữa Bình Định nhớ Quang Trung Nguyễn Huệ
Đất Tây Sơn vẫn ngút trời hào khí
Ai phất cờ quyết dựng một giang sơn

Ga Tam Quan tiếp sau ga Bồng Sơn
Những ruộng muối Sa Huỳnh nằm phơi nắng
Sông Trà Khúc một dòng phẳng lặng
Những hàng dừa đổ bóng lá lay lay

Qua Núi Thành đường bụi cuốn cát bay
Xa xanh biếc rừng Trà Mi Khâm Đức
Đường lên Mỹ Sơn gập ghềnh khe vực
Sông Thu Bồn con nước chẳng buồn trôi

Đỉnh Hải Vân hùng vĩ chắn mây trời
Núi tiếp tiếp , biển ôm ghềnh vỗ sóng
Mấy chiếc tàu neo đợi hàng bến Cảng
Cuối chân trời 6 ngọn Ngũ Hành Sơn

Quê hương Thơ và Em *41

Huế thanh bình bên cạnh một dòng sông
Những lăng tẩm những đền xưa tháp cổ
Chiều chênh chếch mấy nhịp cầu Bạch Hổ
Vườn Kim Long tre lá ngọn mơ màng

Bên cổ thành Quảng trị nắng chang chang
Qua Cửa Việt qua Đông Hà Cam lộ
Mưa quái Gió Linh gió Lào Lao Bảo
Oải dòng sông Bến Hải thuở chia phôi

Động Phong Nha một thắng cảnh tuyệt vời
Núi hôn biển sông chảy ngấm qua đá
Những thạch nhũ giống " cái răng của gió"
Tạo âm thanh như một bản nhạc tình

Đất Hà Tĩnh nhân kiệt địa linh
Có Đèo Ngang chiều tà mây rủ bóng
Núi Hồng Lĩnh điệp trùng 99 ngọn
Có Tiên Điền quê thi bá Nguyễn Du

Vào Nghệ An có sông Cả sông Chu
Có sông Hiếu và sông Con trắng lè
Biển Cửa Lò một cảnh tiên trần thế
Nước như sương và phẳng lặng như gương

Thơ Trần Hoan Trinh*42

Tỉnh Thanh Hoá có linh khí Lam Sơn
Cầu Hàm Rồng nổi hai bờ sông Mã
Biển Sầm Sơn có Hòn Trống Mái
Xưa Nguyễn Hoàng phát tích tiến về Nam

Rời Ninh Bình, Nam Định, Phủ Lý, Nho Quan
Tàu chạy vào ga cuối cùng Hà Nội
Ta bỗng thấy lòng nôn nao nguồn cội
Đứng soi mình bên bến nước Hồ Gươm

Đi lang thang khắp 36 phố phường
Hàng Bông, hàng Đào, hàng Ngang, hàng Cót
Quán Sứ, Đồng Nhân, Ngọc Sơn, Trấn Quốc
Nhìn phù sa cuộn cuộn sóng sông Hồng

Vào Văn Miếu thắp một nén hương lòng
Gặp tiền nhân trên từng dòng bia cổ
Oài một đời xa quê cha đất Tổ
Hôm nay về ngây ngất giữa Thăng Long !

Ngóng phương Bắc sông Thương chảy hai dòng
Trường giang lạnh sương mù trời lãng đẵng
Bỗng mong ước có ai về xứ Lạng
Cho ta về thăm lại phố Đồng Đăng
Nằm ngủ say bên bến nước Kỳ Cùng.....

QUA CẦU

Em về nghiêng nón che mưa
Áo bay như mộng tóc lùa như mây
Khép tình thẹn thẹn đôi tay
Nửa che nét ngọc nửa bày dáng xuân

MÙA THU EM VỀ

Chiều mùa thu chẳng có nắng đâu
Thôi em về kéo trời mưa ngâu
Đường em đi chắc rơi nhiều lá
Mây trắng thế này chắc đêm mau

Nớ kéo khăn che kéo lạnh vai trần
Àu em vàng làm thu bằng khuâng
Giữ áo vào tay cho bàn tay ấm
Kéo heo may lùa sương lạnh vào thân

Bước nhẹ mà nghe tiếng thu thì thầm
Cây cỏ se mình trên mỗi bước chân
Có muốn qua đò để về cho kịp
Cẩn thận kéo chiều sóng cả đò đông

Lòng đâu vô tình khi tiễn em đi
Vẫn cứ băn khoăn mỗi bước em về
Còn nhiều điều nhưng chưa muốn nói
Sợ nói ra rồi mai lỡ phân ly

Thôi em về có nhớ gì nhau
Xin cứ lặng thinh thôi đừng quay đầu
Mùa thu quá buồn cho lòng ái ngại
Và giữa cuộc tình cứ sợ sông sâu.

NHIỀU KHI MUỐN QUAY VỀ

Khi đứng lại giữa ngôi vườn xanh biếc
Nhìn cụm hoa vàng trước gió đong đưa
Huế vào xuân trời lất phất mưa
Mưa đổ bụi cho tâm hồn ngơ ngẩn

Bỗng thấy hết cả tháng ngày bé bỏng
Chạy nhảy khắp vườn hái trái bắn chim
Con sông làng bến vắng trưa im
Rủ bè bạn trần trường xuống tắm

Thờ nhỏ đó mơ có hia bày dậm
Vượt trùng dương qua ải bắc non đồng
Hi Mã Lạp Sơn, Vạn Lý Trường Thành
Trèo lên đỉnh nhìn trời cao vòi vọi

Thơ Trần Hoan Trinh *46

Cầm kiếm gổ mang bộ râu lá chuối
Cứ ngỡ mình làm tướng làm vua
Giữa ba quân giống trống phất cờ
Cưỡi bạch mã ùng ùng ra trận

Mơ nàng Tấm dịu hiền và trong trắng
Từ trong lòng quả thị bước ra
Mơ Vân Tiên gặp Kiều Nguyệt Nga
Trên lưng ngựa còn treo đầu Cốt Đột

Mơ Công Chúa trong khu rừng chim hót
Ngủ 100 năm chờ Hoàng Tử đẹp trai
Mơ chồn tinh trong câu chuyện Liêu Trai
Hoá mỹ nữ nằm kề bên gối mộng

Tuổi trẻ ấy bao ước mơ cháy bỏng
Trăng trên trời hình như cũng tròn hơn
Những nàng tiên với đôi cánh ngọc sương
Đưa hồn đến những chân mây bát ngát

Khi trở lại trong ngôi vườn bóng mát
Thấy mùa xuân về đầy ắp cả hồn
Thấy mình như đang trở lại cội nguồn
Rất thân thiết và thiêng liêng quá đỗi

CHIỀU BÊN CỔ VIỆN

Thờ ấỵ có nàng Chiêm nữ
Bơ vợ bên cổ viện Chàm
Tóc dài như mây chiều rữ
Mắt buồn có ánh trắng tan

Nàng đứng nghe sông thờ nhẹ
Nghe chiều rơi trên lá thu
Nghe hồn mình đang hoá đá
Bên thềm tháp cổ hoang vu

Tiên Sa có bầy chim trắng
Bay về An hải biển xanh
Sơn Chà mênh mang sương phủ
Một vầng trăng non lênh đênh

Hàn giang bậi bênh sóng vỗ
Ai tìm ai bến Hòa Thân
Mà lòng như con phố cũ
Bơ vợ giữa cuộc phong trần

Nghe lòng trôi về vô tận
Thương một mùa hoa rất xa
Có nàng công nương xinh đẹp
Ôm đàn ngời hát tình ca.

Thơ Trần Hoan Trinh *48

PHÙ HƯ

Một trăm con én bay vù
Tôi ru tôi giấc phù du nao lòng
Cuối cùng cũng cuộc trăm năm
Đi về một cõi mù tằm vô thường.

ĐÀN KIỀU

CHƠI XUÂN

Cỏ non mây lựa trời tình
Mùa xuân khiến sắc khuynh thành đảo điên
Bên đường khóc mộ Đạm Tiên
Thương hồng nhan khổ triền miên một đời!

GẶP GỠ

Áo xanh thơ thẩn trong chiều
Một trời Xuân một trời yêu ngỡ ngàng
Trao trâm chọn ngọc gửi vàng
Duyên em đã bén tình chàng từ đây

ĐẤT BẰNG NỖI SÓNG

Ầm ầm đất dậy phong ba
Đầy sân ửng khuyến, đầy nhà tham quan
Thương thay yếu điệu đài trang
Gió xô sóng đẩy phủ phàng tẩm thân

TIẾC THAY MỘT ĐÓA TRÀ MI

Bống xiêm lịch, bống yếm hồ
Bống tan nát nhụy bống vờ vật hương
Ơi chao! Một đóa quỳnh hương
Con ong đó đã chán chường tội chưa!

ONG BƯỚM DẬP DÌU

Trên áo lục dưới quần hồng
Đem thân mà bán cho chồng người ta
Một đời nhung lụa kiêu sa
Sao nhan sắc đó mà ra thế này!

VÀO CHÙA

Vào chùa đầu cái xuân xanh
Trốn Thục Sinh tránh tam bành Họa Thư
Giống chuông gõ mở làm sư
Nợ tình còn nặng mà tu nổi gì!

Ở ĐỜI CÓ MẤY ANH HÙNG

Một chiều lạc bước tìm hoa
Bỗng say đắm bỗng sa đà mỹ nhân
Vút gươm dựng giáo treo cung
Anh hùng mà đứng chết trên giữa trời!

TIỀN ĐƯỜNG SÓNG DẬP

Oi Từ lang! Hỡi Từ lang!
Em tham phú quý nên chàng vong thân!
Đàn hồ gảy khúc Chiêu Quân
Đêm nay lạnh buốt nước sông Tiền Đường!

THÔI THÔI XIN THIẾP PHỤ CHÀNG

Chữ trình còn một chút này
Tình kia nghĩa nợ thêm đầy đọa thân!
Hoa tàn ai tặng tình quân!
Thôi chàng! Duyên kiếp chi ngần ấy thôi!

MỘT ĐỜI CÓ MẤY TRI ÂM

Đàn Kiều mười khúc đoạn trường
Bỗng đứng tiếc ngọc thương hương lạ lũng!
Đàn Kiều non nỉ tri âm
Bỗng nghe lòng cứ gọi thầm :Kiều ơi!

XIN EM LÀ TRI KỶ ĐÊM NAY

Xin em là tri kỷ đêm nay
Trời ngoài kia mưa cuộn gió lay
Chăn chiếu vô tình nên cứ lạnh
Thèm một môi hồng thèm một vòng tay

Xin em là tri kỷ đêm nay
Ta một đời lạc bạn xa bầy
Thân thiết người đi người phụ rẫy
Thiên hạ vô tình như cỏ cây

Xin em là tri kỷ đêm nay
Hãy ôm đàn và so lại dây
Hát ta nghe khúc tình ca lỡ
Để ta nổi chìm theo tiếng mưa bay

Đêm bao nhiêu canh mà mong tàn ?
Đời bao nhiêu năm mà thở than ?
Sông bao nhiêu sâu mà sông cạn ?
Yêu bao nhiêu lần mà dối gian ?

Quê hương Thơ và Em *53

Hãy đưa tay đây nắm tay này
Má sát thân kề đầu phút giây
Tóc đỏ tóc đây nhiều sợi bạc
Còn sợi đen nào cho nhau đây ? !

Này uống cạn ly cho đỡ buồn
Thôi đừng thao thức chuyện mười phương
Rượu long lanh ướt bờ môi lạnh
Em đẹp yêu ma đẹp dị thường

Mới một ly thôi đã gục đầu
Má ngà hai giọt lệ lã mau
Ta quay quắt nhớ nghìn năm trước
Có kẻ một đêm bỗng bạc đầu !

Ta gục vai em buồn vô cùng
Gần bên nhưng vẫn cách trùng trùng
Hai tâm hồn sạn chai lã lóc
Bỗng thấy đêm nay gió lạnh lòng !

BẾN MỘNG

Sao em không là thuyền
Để anh làm bến mộng
Sao không là trời rộng
Để anh làm mây xa
Sao không là hương hoa
Để anh làm cơn gió
Không là vầng trăng tỏ
Để anh là sương bay
Trãi ánh vàng ngất ngây
Xuống trần gian bụi bặm
Sao không là biển động
Để anh làm phong ba
Cuốn sóng vỗ bờ xa
Về tràn lan đồng ruộng
Cho mạ non mơn mớn
Cho lúa xanh trĩu bông
Hạt vàng chịu cánh đồng
Trời quê hương bát ngát
Sao không là tiếng hát
Để anh làm tiếng đàn
Quyện nhau vào không gian
Thêm thanh bình đất nước

Quê hương Thơ và Em *55

Xin em cứ tha thướt
Cho thơ anh vẫn tình
Cứ mãi mãi xuân xanh
Cho trái tim cháy bỏng
Một tình yêu rất đậm
Một tình yêu rất hiền
Sao không là cô tiên
Của ngàn năm cổ tích
Tay cầm cây đũa ngọc
Vẽ lên những vì sao
Để cho anh chiêm bao
Những phương trời thật đẹp
Có oanh vàng ríu rít
Mỗi sớm mai tương bồng
Thời gian luôn là xuân
Không gian luôn là nguyệt
Nắng hồng và mây biếc
Cỏ cây và muôn hoa
Và tình ái đậm đà

Thơ Trần Hoan Trinh *56

THƯƠNG HÒAI NGÀN NĂM

Đã cho nhau hết cuộc đời
Thôi em đừng nói những lời bẻ bai
Đêm nằm se sợi tóc mai
Sợi ngắn cũng nhớ sợi dài cũng thương

GIẤC MƠ TRẺ THƠ

Sáng hôm nay hình như có tiếng chim
Cứ quẩn quít theo em trong giấc ngủ
Tiếng chim bỗng bênh
Tiếng chim trôi nổi
Rất dịu dàng và rất đổi thanh tao
Như vuốt ve
Như âu yếm ngọt ngào
Như dẫn dắt em vào trong mộng
Có gió mơn man
Đất trời lỏng lẻo
Có sương giăng huyền ảo vô cùng
Nhẹ như tơ và mượt như nhung

Như cổ tích
Như thần tiên huyền thoại
Tiếng chim vỗ về
Tiếng chim an ủi
Đưa em vào thế giới trẻ thơ
Có trăng thượng huyền sáng dịu xanh mơ
Có con diều bay trời chiều băng lãng
Có tiếng thì thầm con sông nước cạn
Tiếng vi vu lau lách hai bờ
Con thuyền nằm im mặt sóng nhấp nhô
Nước thủy triều đi réo bờ cát trắng
Tình em bênh bồng
Lòng em phẳng lặng
Theo tiếng chim diu dặt thanh bình
Mơ bổng hồng
Theo nắng bình minh .

MÙA CƯỚI

Thiên hạ bỗng đua nhau lấy chồng
Lỡ tình bỏ bạn để sang sông
Ngoài kia vườn đã vàng hoa cúc
Có phải mùa thu lạnh lắm không ?

Tóc mới tầm vai đã uốn cong
Môi mơn mớn đỏ lại tô hồng
Mai bỗng mai bẽ đàn con dại
Có nhớ thương gì chuyện cũ không ?

Ngực mới phồng phồng chút xíu thôi
Chưa gì đã thích rượu giao bôi
Lỡ thân gặp phải ông chồng dữ
Vóc ngọc mình mai tội quá rồi

Con gái một thời để mộng mơ
Vội vàng chi cặp bến neo bờ !
Rồi mai ngoảnh lại nhìn nhan sắc
Sẽ tiếc vô cùng thuở tiểu thơ

Mùa cưới người ta mặc áo hồng
Can gì mà cứ đứng băng khuâng?!
Năm này hoa cúc vàng rất sớm
Nên lắm xuân xanh muốn bể bồng !

THẦN TƯỢNG

Từ thuở thiên đường mở cửa, một vị tiên nga trốn xuống trần gian.
Anh bỗng gặp em.
Chiều trầm tư thành phố hoàng hôn.
Những nhịp cầu nghiêng nghiêng bay áo trắng thẹn thùng vương vướng gót
trình nguyên,
bàn tay bé nhỏ e ấp, cười trong nón.
Bờ vai thon buông một mái tóc lơ lửng bằng gấm nhung huyền,
một triệu mùa thu mây sao trắng gió tơ trời kết đọng thành thơ lưu luyến.
Mắt: sâu tự nghìn xưa trở về giao động, trời mưa trời nắng, thời gian chạy trốn,
không gian quay cuồng, hàng mi dài biển gió mông mênh, hồn anh chơi với bãi
bề sóng mắt,
ngây ngất điên đảo đắm say.
Tùng đêm năm thao thức thì thầm tên em, đếm sao qua khung cửa sổ đen
thành mừng u tối,
rượu mềm môi khói thuốc vàng tay, ôm gối nhớ bờ môi em nức nở.
Ngàn bài thơ tình mộng mọng mơ mơ nhưng bài thơ tặng em là bài thơ tình
hay nhất
Chiều kinh thành tấp nập giai nhân, áo đỏ áo vàng áo tím áo xanh nhưng chỉ
có em là nàng tiên tuyệt vời nhan sắc!
Anh vẫn cô độc đêm đêm một mình tiếng hát Paul Anka thốn thức đáy cà phê
đen ngội.
Đi về làm kẻ lạ trần gian, đếm chân bước trên đường khuya,
gọi tên em nghe âm thanh đi vào tinh tú.
Hỡi người yêu! Hỡi con chim xanh bé nhỏ!
Anh trả trần gian này cho những kẻ đầu độc linh hồn ngõ giàu sang công danh
phú quý là linh dượ
đời sống phù vân sương sương khói khói
Anh đi hát bài tình ca tìm em, xé lối mây vàng núi biếc lấp giòng Ngân hà lạnh
Dù trăm năm sau mới gặp em tóc trắng da nhăn, anh vẫn cúi đầu hẹn xin em
kiếp khác!

Ờ THÔI

Ờ thôi đã cuối cuộc tình
Có lưu luyến mãi cũng chừng ấy thôi
Ờ thôi tóc bạc quá rồi
Phủ tay bỏ mặc chuyện đời cho xong
Có đa mang chỉ bận lòng
Có bon chen cũng lòng vòng mệt hơi
Đi về khoác áo rong chơi
Thong dong như áng mây trời đầu non
Trăm năm một giấc mộng con
Giàu sang phù phiếm vàng son bọt bèo
Công danh một giấc ngủ chiều
Tỉnh ra mộng đã tàn theo nắng tàn
Người xưa lắm kẻ tử quan
Ta theo lượm cái ẩn vàng bán chơi
Thênh thang cuối đất cùng trời
Biển mai sông tối phố chiều quán trưa
Mặc lòng nắng nắng mưa mưa
Trăng thanh gió mát say sưa thỏa tình
Cầm bằng ngoảnh mặt quay lưng
Ai thương ai ghét cũng chừng ấy thôi
Ờ thôi đã cuối cuộc chơi
Ta xin trả hết cho đời buồn vui.

LÃNG ĐĂNG LIÊU TRAI

Bỗng thấy hồ tinh bên gối chần
Biển thành trang tuyết thể giai nhân
Lả lơi nâng chén mê tình tửu
Để chúc cho mình chuyện ái ân

Bỗng thấy chim Anh Vũ lông vàng
Vào thư phòng hóa một hồng nhan
Cùng người kết tóc se tơ thắm
Mưa Sở mây Tần xuân chứa chan

Thơ Trần Hoan Trinh * 62

Bỗng thấy thường luồng 9 kiếp tu
Hóa thành nhan sắc mỹ nhân ngư
Thân ngài vóc ngọc phơi trên sóng
Năm hát thu hồn khách viễn du

Một đóa trà mi đẹp nẻo nùng
Hóa nàng tiên nhỏ dưới trăng trong
Thướt tha tóc liễu buông theo gió
Thả hết xiêm tình vũ khóa thân

Một ả ma hoang sống dật dờ
Mái tây hiên lạnh cỏ phất phơ
Đêm thu bỗng hóa thành trinh nữ
Lời lẽ bên chàng lãng tử thơ

Một cội tùng già đã tiểu yêu
Vươn cành như tay ngọc điểm kiêu
Ôm ghì lấy gã thư sinh trẻ
Thỏ thẻ những lời ong bướm yêu

....Ôi chuyện Liêu Trai thuở ấu thơ
Một thời ám ảnh mãi trong mơ
Ước gì trở lại trong lều cỏ
Năm ngủ hiên ngoài thánh thót mưa .

QUÁN CHIỀU

Gọi một ly cà phê
Quán chiều không có khách
Cô gái trẻ ngồi quầy
Lơ đãng bên trang sách

Tiếng nhạc trôi bập bênh
Điệu lambada giật giật
Tiếng kèn đồng vút cao
Rồi rơi tòm thốn thức

Cô gái bước nhẹ nhàng
Kéo ghế ngồi cạnh khách
Mười ngón tay sơn màu
Bờ vai trần trắng bóc

Uống cà phê không đường
Cho đời thêm vị đắng
Nhà một sợi khói vòng
Cho không gian ảo ảnh

Cô gái nhìn khách đi
Vào sau quầy xoã tóc
Sao tự nhiên chiều nay
Thấy buồn buồn muốn khóc !

CHUYỆN TÌNH NGHĨA

Chuyện tình chuyện nghĩa cho vui
Thế gian ưa nói ngọt bùi thể thôi
Cầm bằng đưa đẩy đãi bôi
Quay lưng ngoảnh mặt mím cười là quên

TRỞ LẠI SÂN TRƯỜNG NGHE CHIM HÓT

*Đã xa lặn lác thời hoa phượng
Cũng đã tàn phai áo học trò
Sao vẫn thấy lòng buồn rung rúc
Khi trở về lớp cũ trường xưa
T.H.T*

Trở lại sân trường nghe tiếng chim
Hàng cây động lá chạy quanh thềm
Thấy trong màu phượng lung linh nắng
Có mắt ai cười dưới nón nghiêng

Thoang thoang trong hồn hoa bướm xưa
Tiếng chim bỗng thánh thót như mơ
Áo ai trắng quá khung trời nhớ
Khép nép tay ôm vở học trò

Nắng bỗng vàng hoe trải công trường
Hình như tiếng hát động ngàn phương
Có người vào lớp ngồi bông tóc
Giận lấy chi mà mặt đổi hờn !

Thơ Trần Hoan Trinh *66

Còn nhớ một hôm tiếng giảng thầy
Làm chim ngỡ ngác giật mình bay
Bên ngoài cửa lớp trời xanh biếc
Chim vút chìm theo một bóng mây

Chim đã bay xa khuất biên rừng
Chỉ còn tiếng hót vọng không trung
Mình anh đứng lại trên thềm cỏ
Nhặt chút dư âm rớt cuối lòng .

15 NĂM MỘNG

Nhan sắc khuynh thành mê đắm ơi
15 năm diễm mộng qua rồi
Tóc thơm em kết thành duyên số
Mặc bể dâu kia cứ đổi đời

Ao lụa hài hoa tay búp măng
Em về tha thướt đẹp như tranh
Ta mê man uống từng hơi thở
Hồn bỗng đầy như mặt trống căng

Như nữ thần trong đêm hiển linh
Hào quang em tỏa rạng quanh mình
Sáng ngời trong biển muôn màu sắc
Tinh khiết như hương một đóa quỳnh

Ta ngẩn ngơ giống kẻ tội đồ
Thấy mình hèn mọn trước uy vua
Nghe run rẩy lạnh từ chân tóc
Yêu đến si mê đến dại khờ

Môi vẫn nghìn đêm rượu tân hôn
Ta say sưa uống đến điên cuồng
Ngàn năm em vẫn là trinh nữ
Nguyệt thẹn hoa nhường vẻ tuyết sương

Nhan sắc khuynh thành mê đắm ơi
Tóc dài em thả tựa mây trôi
Lung linh trong cõi trời sao ấy
Em mãi là trăng sáng tuyệt vời

TÌM

Tìm giữa bụi gai
Một cành hoa đỏ
Tìm trên đầu cỏ
Một giọt sương mai
Tìm trong mắt ai
Một niềm hy vọng
Tìm trên môi lạnh
Một nụ hôn hiền
Tìm giữa đảo điên
Chút tình chung thủy
Tìm trong dâu bể
Một chút đá vàng
Tìm giữa chiều hoang
Một làn nắng nhạt
Tìm trong bội bạc
Một thoáng chân tình
Tìm trong hư vinh
Chút gì vĩnh cửu
Tìm chút bằng hữu
Trên mặt kẻ thù
Tìm giữa hoang vu
Chút mầm sự sống
Mở vòng tay rộng
Ôm lấy cuộc đời
Còn chút tàn hơi
Vẫn còn tìm kiếm...

LẠI NHỚ THÚY KIỀU

Bỗng đứng lại nhớ Thúy Kiều
Nghĩ sâu xa chợt thấy Kiều....tri âm
Nửa đêm bên ngọn đèn xanh
Bâng khuâng muốn tỏ ngọn ngành thiệt hơn
Rằng trang quốc sắc thiên hương
Sớm mê mười khúc đoạn trường làm chi
Đạm Tiên nàng ấy ca nhi
Khi không vợ vội làm tri kỷ mình
Chiều xuân vườn Thúy đêm quỳnh
Yêu chi cái gã thư sinh đại khờ
Đã đành vì thẳng bán tơ
Nhưng ong bướm ấy cũng mơ tưởng nhiều
Lâm Truy xe ngựa dập dìu
Hết Thúc Sinh lụy lại Từ Hải điên
Tướng quân chẳng chết trận tiền
Lại đi chết đứng trước liễn ba quân

Thơ Trần Hoan Trinh *70

Gớm thay cái sắc khuynh thành
Không gớm mà chém tan tành , lạ chưa !
Àm ảm trống giục ngựa đua
Đâu bằng nước mắt nửa khuya ngấn dài
Bềnh bồng trong cuộc trần ai
Thúy Kiều đáng mặt anh tài nữ nhi !
Mơ màng bên khúc cổ thi
Thấy mình cũng giống kiều nhi ... lạ loài !
Cũng phấn nhạt, cũng hương phai
Cũng xơ xác mộng, cũng mai mĩ tình
Cũng lẩn lóc, cũng lầu xanh
Cũng đưa cửa trước, cũng giành cửa sau
Để ân nghĩa đó nát nhầu
Để trơ lại một nỗi sầu thiên thu

Nửa đêm nằm đọc Nguyễn Du
Bỗng đứng muốn khóc Tố Như lạ lòng !

CÓ MỘT LẦN

-Tặng THUYẾT

Có một lần không nói
Nên muôn đời lặng câm
Có một lần không ngỏ
Nên tháng năm âm thầm

Có một lần bỏ đi
Nên suốt đời tìm kiếm
Có một lần lỡ hẹn
Nên một đời si mê

Anh như loài chim di
Mãi mê chân trời mới
Để mùa xuân cứ đi
Để mùa xuân chẳng tới

Đã đến cuối cuộc tình
Mới biết mình vụng dại
Đã đến cuối cuộc đời
Vẫn mãi mòn chờ đợi

Có một lần không nói
Nên muôn đời lặng câm
Có một lần không ngỏ
Nên trăm năm âm thầm

TIẾNG ĐÀN

Tiếng đàn rơi rụng tự trời cao
Từng giọt theo sương tỏa ngọt ngào
Có kẻ đêm nay chòang áo lạnh
Đi tìm thơ thẩn một vì sao

NHỮNG DÒNG SÔNG QUÊ HƯƠNG

Có những dòng sông đổ ầm ầm ra biển
Bọt tung mù qua ghềnh đá hung hăng
Có những dòng sông hiền hoà thánh thiện
Chảy êm đềm qua nội cỏ đồng trắng

Bạch Đằng Giang một thời dậy sóng
Nơi chôn thây vạn quân Hán quân Mông
Bóng Ngô Quyền cỡi thuyền xung trận
Chỉ gươm thiêng Trần Hưng Đạo oai hùng

Dòng Hát Giang đi vào huyền thoại
Nơi Trưng Vương nhảy xuống trầm mình
Người liệt sĩ nặng thù chồng nợ nước
Giục trống đồng vang động cõi Mê Linh

Hồng Hà ơi ! Bao triều đại phế hưng
Vẫn cuộn cuộn giữa Thăng Long lịch sử
Vẫn lớp lớp sóng xô về châu thổ
Đỏ phù sa và đỏ máu tiền nhân

Con sông Gianh thời Trịnh Nguyễn phân tranh
Là anh em mà nổi da xáo thịt
Cùng một Tổ mà điên cuồng chém giết
Bao thân phơi bao xương trắng chất đồng

Thơ Trần Hoan Trinh *74

Sông Bến Hải chia cắt non sông
Cùng nước Việt mà hai miền Nam Bắc
Bên ni chông mìn ,bên kia kẽm sắt
Cho đau thương cứ rên siết hai bờ

Con sông Hương đẹp như một bài thơ
Nước như ngọc giữa hai bờ lau lách
Sớm sương toả đêm phủ trắng cổ tích
Bên hoàng thành lưu luyến đế vương xưa

Sông Thu Bồn trôi lãng đãng trong mơ
Chảy len lỏi giữa đồng khô đất đá
Trơ bãi cát những ngày hè nắng hạ
Trần lan bờ khi nguồn lũ triều dâng

Sông Trà Khúc một dòng uốn quanh
Bên Núi Bút bên cô thôn Cổ Luỹ
Cầu chênh vênh đẹp như tranh sơn thuỷ
Hai bên bờ dừa đổ lá nghiêng nghiêng

Sông Đà Rằng chảy qua tỉnh Phú Yên
Rất hùng dữ trong những ngày mưa bão
Nước phá đê cuốn phăng đi tất cả
Nhà cửa trôi súc vật cũng theo dòng !

Quê hương Thơ và Em *75

Con sông Cái xa xa bóng Hòn Chồng
Chảy ra biển bên Tháp Bà cổ kính
Những Chiêm Nữ nhớ một thời cung điện
Dưới trăng vàng múa vũ điệu Champa

Cửu Long Giang giữa Lục tỉnh bao la
Từ dòng Mê Kông ào ào vỗ sóng
Qua những cánh đồng cò bay thẳng cánh
Chín con Rồng ngậm nước đổ về Đông

Mỹ Tho , Bến Tre , Sa Đéc , Vĩnh Long
Con sông Tiền hai bờ xa thăm thẳm
Mùa nước nổi như bức tranh thủy tậ
Chỉ thấy trời bên con nước mênh mông

Con sông Hậu thẳng tắp một dòng
Rừng đước rừng tràm rừng lau rừng sác
Gió thổi bạt ngàn nhấp nhô sóng bạc
Đắp phù sa cho màu mỡ miền Nam

Ôi những dòng sông ! Những dòng sông Việt Nam
Những dòng sông đi vào lịch sử !
Những dòng sông như những dòng mật sữa
Nuôi máu hồng cho đất đá trở hoa !
Cho quê hương nắng ấm chan hoà !

VAY MƯỢN

Mượn tình một chút sắt son
Mượn đời một chút vuông tròn mỏng manh
Mượn trời năm tháng xuân xanh
Mượn em nhan sắc đa tình đã qua
Mượn thơ một chút tài hoa
Mượn người một chút điệu ngoa lạnh lùng
Mượn bạn bè chút bao dung
Mượn cổ nhân chút đèo bồng trai lơ
Mượn chiều một chút bơ vơ
Mượn khuya nửa mảnh trăng mờ lang thang
Mượn mình một chút đa đoan
Ta về muối mặt đi hoang một đời
--Mai về phố cũ trả người
Trả cho xong hết một đời mượn vay .

THÀNH PHỐ MỘT LẦN VỀ

Tôi trở về thành phố
Đi lang thang cả ngày
Bạch Đằng Tây bụi phủ
Bạch Đằng Đông bia đầy

Nhà xưa đã đổi chủ
Trường xưa đã đổi người
Hẻm xưa thành đại lộ
Phố xưa cũng đổi đời

Sơn Chà mây trắng phủ
Hà Thân sương lạnh bay
Ai qua cầu sồng võ
Thương Hàn Giang đêm nay ?

Mấy người đứng cúi mặt
Mấy người quen ngoảnh đầu
Bỗng thấy mình ngỡ ngác
Cố nhân về nơi đâu

Cả một thời xa lắc
Cả một thời mộng mơ
Cả một thời huyền hoặc
Như tan vào hư vô

Tôi trở về thành phố
Đi lang thang suốt ngày
Trời bây giờ tháng bảy
Nên nghe chừng mưa ngâu

30 NĂM MỘNG

Sóng mắt ba đào mê đắm ơi
30 năm mộng đã qua rồi
Tóc đen em nhuộm làm chi nữa
Ước nguyện đành chờ kiếp khác thôi

Lấy cả cuộc đời đem cho không
Đêm đêm nước mắt cứ đoanh tròn
Bơ vơ giữa cõi phồn hoa ấy
Chỉ thấy nhơn nhơn lũ bạc lòng

Một kiếp tài hoa cũng mĩa mai
Em nhan sắc đó cũng u hài
Cố hương thì đã xa vời vợi
Đòi đoạn thương thân thể lạc loài

Biển đổi non dời ta đi đâu
Thanh xuân như nước chảy qua cầu
Ta gom phần cũ hương xưa lại
Để khóc cho vừa cuộc bể dâu

Nhan sắc khuynh thành mê đắm ơi
30 năm như bóng mây trời
Tóc xanh em đã thành sương muối
Diễm mộng! Này em! Aỏ mộng rồi!

CỬU LONG GIANG

Từ thượng nguồn đổ xuống Louang Pha Bang
Qua núi qua trũng qua bản qua làng
Sông Mê không quanh co uốn khúc
Về Biển Hồ lai láng mệnh mang

Đổ vào Việt Nam hai nhánh song song
Cuộn cuộn phù sa bồi đắp ruộng đồng
Vỗ sóng âm ầm tuông ra cửa biển
Như chín con rồng phun nước về Đông

Ta đứng bên ni ngắm bóng sông Tiền
Hồng Ngự , Tân Châu về đến Cổ Chiên
Non nước thanh bình trên từng vuông đất
Đẹp mơ màng như cảnh thần tiên

Thơ Trần Hoan Trinh *80

Em đứng bên tê nhớ bến Hậu giang
Hai bờ lay lay hoa điên điển vàng
Những đám lục bình bập bềnh trôi nổi
Khói sóng mơ hồ nghi ngút trường giang

Đứng giữa cù lao nhìn về Vĩnh Long
Những vườn cây sai quả trĩu cành
Măng cụt, chôm chôm, thanh long, soài tượng
Những trái sầu riêng múi ngọt thơm lừng

Cửu Long giang! Ôi Cửu Long giang !
Sông rộng mênh mông gió thổi bạt ngàn
Qua những cánh đồng cò bay thẳng cánh
Ruộng lúa trập trùng vàng nắng phương nam

Cửu Long giang ! Ôi Cửu Long giang !
Nhớ thưở cha ông vượt núi băng ngàn
Từ títt Trường Sơn về đây mở cõi
Dựng một cơ đồ hoa gấm Việt Nam.

MÙA THU ẤY

Em bỏ trường mùa thu năm ấy
Ngày tựu trường áo trắng bỗng vô duyên
Ai ngơ ngẩn trên hành lang ngóng đợi
Cứ băng quơ đếm mãi bước chân mình

Em bỏ lớp mùa thu năm ấy
Giờ ra chơi ai trốn học ra về
Đi cúi mặt những con đường thành phố
Nghe trong hồn mùa hạ cũ lê thê

Em bỏ bạn mùa thu năm ấy
Để loanh quanh ai cứ mãi đi tìm
Lớp học cũ thiếu một người vô cố
Ai một mình ngồi cuối lớp nhìn lên

Mùa thu ấy em bỏ trường bỏ lớp
Bỏ thanh xuân rong ruổi miệt mài
Đi đi mãi chẳng bao giờ trở lại
Để sân trường nắng hạ cứ tàn phai

MỎI MÒN

Ta một đời mong đợi tri âm
Bạn cũ bỏ đi xa mặt cách lòng
Thèm một tiếng đàn tâm giao đồng điệu
Chỉ thấy ngút trời khói tỏa mây giăng

EM TẮM SUỐI

Đứng giữa đất trời em khóa thân
Mông cong da trắng đôi vú trần
Nước hồ xao xuyên ôm thân ngọc
Sỏi đá lòng khe cũng hóa thân

Mây bồng ngừng bay gió cũng dừng
Bàng hoàng theo nét đẹp phù dung
Em trong trắng quá thanh tân quá
Khiến cả thời gian cũng tận cùng

Cả vạn mùa xuân bồng nở hoa
Muôn chim riu rít hát tình ca
Bướm vàng bướm trắng vờn quanh suối
Huyền hoặc si mê nét ngọc ngà

Ta đứng ngất ngây giữa núi rừng
Mơ hồ nghe sóng dậy thanh xuân
Mơ thành con suối lung linh ấy
Ôm lấy làn da tuyết trắng ngần ..

Thơ Trần Hoan Trinh *84

HƯ ẢO CUỒNG CA

Tay vuốt ve mềm đôi má hoa
Chân lơi chân ấm đôi chân gà
Em như con sóng nghìn con nước
Cuốn giạt ta về hoang đảo xa

BÊN SÔNG

Người đi qua cầu sương còn bay
Ta ngồi bên sông nhìn sông đầy
Bập bênh bập bênh con sóng vỗ
Ta buồn vô cùng người có hay

Ta với người cách biệt đã lâu
Từ thuở người đi chẳng quay đầu
Ta đứng bên cầu ta gọi gió
Gọi hoài nào thấy bóng người đâu

Giữa phố phường ta làm ngu phu
Bỏ bên tai thế sự hồ đồ
Mặc đũa bon chen thẳng cơ hội
Sống lạnh lùng như bạc chân tu

Ta tài hèn kiếm gậy gươm rơi
Người giận người sinh bất phùng thời
Bỏ biển lên rừng mơ tráng sĩ
Ta bên hiên vắng đếm sao trời

Người vẫn cười khinh bạc thế gian
Rồi trách ta tâm cạn chí tàn
Rượu uống cả ngày say túy lúy
Đêm nằm thao thức bến Ô Giang

Thơ Trần Hoan Trinh *86

Thì cũng đành bưng mắt bịt tai
Chuyện thắng thua sớm đã an bài
Cờ đến tay rồi không chịu phất
Cứ trách mình sao lại trách ai

Người đi qua cầu đi đã lâu
Ta đứng bên sông nhìn chân cầu
Lòng bỗng buồn theo con nước chảy
Mai về cố quận có còn nhau ?

VẪN LÀ NỖI NHỚ

Bỗng gặp em về trong giấc mộng
Áo vàng bay tha thướt phố chiều
Anh gọi khẽ nghe tim mình rung động
Tên em buồn như cả một trời yêu

Vẫn nhớ mãi những tháng ngày thơ dại
Chiều tan trường bước chân nhỏ mau mau
Thành phố đó em một thời con gái
Mới nhìn nhau đã vội vã cúi đầu

Bỗng thấy lại bờ sông xưa hoa mộng
Chiều đong đưa theo sóng vỗ chân cầu
Em đi về thả tóc bay lỏng lộng
Mãi mơ màng theo nước chảy sông sâu

Tay năm ngón xoa hời hợt tóc rối
Anh ngu ngơ chẳng biết nói năng gì
Em trong trắng như thiên thần vô tội
Anh bàng hoàng hóa đá bước chân đi

Em tinh khiết mà anh thì bụi bặm
Em đài trang anh là kẻ phong sương
Sợ lời nói làm tình yêu vấy bẩn
Nên lặng câm đi theo hết con đường

Và cứ thế rời xa rời mãi mãi
Như hào quang em bay vút trời cao
Anh cúi xuống lượm chút tình rớt lại
Nghe âm thầm từng nỗi nhớ xanh xao .

CÒN NHIỀU ĐIỀU CHƯA NÓI

*Còn nhiều điều chưa nói với em
Nên lấm làn thao thức suốt đêm
Nghe gió hiên ngoài rung cây đuối lá
Cứ trần trở hoài chờ ánh dương lên*

*Còn nhiều điều chưa nói với em
Cha ông mình giữ nước lấm phen
Máu đỏ nhuộm hồng lên từng tấc đất
Nên non sông này rất đời thiêng liêng*

*Còn nhiều điều chưa nói với em
Hung Đạo, Quang Trung, Nguyễn Trãi, Ngô Quyền
Mấy ngàn năm chinh Nam đuối Bắc
Dựng một cơ đồ con cháu Rồng Tiên*

*Còn nhiều điều chưa nói với em
Đừng sống cong lưng uốn cật thấp hèn
Đứng thẳng ngang tàng, ngọc trong tuyết trắng
Đừng học theo loài giá áo túi cơm*

*Còn nhiều điều muốn nói với em
Nấu sủ sôi kinh gắng luyện sách đèn
Mai vút trời cao tung hoành chí lớn
Để Việt Nam ngang hàng thế giới một phen*

*Còn nhiều điều chưa nói với em
Nên ra về lòng chẳng bình yên
Anh vẫn hằng khát khao mơ ước
Thấy em và quê hương chấp cánh bay lên.*

TRỘM HOA

Vào vườn trộm đóa hồng xuân
Bẻ cành lộc biếc ngắt cành mẫu đơn
Bỗng nghe lòng muốn đổi hờn
Sao tình yêu đó cứ buồn giữa xuân !

NGƠ NGÁC SÂN TRƯỜNG

Và kỷ niệm lại hàng hàng lớp lớp
Và thương yêu cứ canh cánh bên lòng
Bỏ....Mà Đi tưởng đã dứt được tình
Sao trở lại giữa sân trường ngo ngác

Ta một thuở tóc xanh rồi tóc bạc
Em một thời áo trắng tóc tầm vai
An tình kia thân thiết nợ tàn phai
Còn ta đó với nỗi buồn cô độc

Xa lắm rồi những giờ chơi giờ học
Xa lắm rồi những giờ dạy giờ thi
Sách vở , học trò , bè bạn phân ly
Viên phấn trắng cũng lạnh lùng như đá

Em niềm nở nhưng vô tình chi lạ
Em ân cần nhưng hờ hững vô song
Ta chỉ là kỷ niệm tuổi thanh xuân
Là kỷ niệm của một thời em đẹp

Thôi huyền thoại của một thời nên khép
Cám ơn em đã một thuở mặn nồng
Oi ngôi trường như một dòng sông
Ta tắm mát cả đời mình trong đó

CHA TÔI

Mỗi lần thức giấc giữa đêm đông
Tôi nhớ cha tôi đến lạ lùng
Cứ ngỡ bây giờ Người đang sống
Đang trầm tư từng bước trên sân

Khói thuốc cha bay từng sợi buồn
Tan dần trên lối cỏ quanh vườn
Cha nhìn chiếc lá rơi theo gió
Tay vuốt chòm râu trắng điểm sương

Những buổi trời trong mây thanh thiên
Cha ngồi bên chén nóng trà tiên
Miệng ngâm khe khẽ câu Kiều đậm
Cha gật gù theo ý thánh hiền

Tôi nhớ cha tôi luôn dịu dàng
Không lần to tiếng mắng con hoang
Một đời mẫu mực và thanh đạm
Dẫu nhọc nhằn không một tiếng than .

Những sớm Xuân sang hay ky , rằm
Nghiêm trang khăn đóng áo the thâm
Bàn thờ tiên tổ cha quỳ khấn
Trông đẹp thanh cao vẻ thoát trần

Cha vẫn hay ca nhạc cung đình
Những điệu Nam ai với Nam bình
“ *Nước non ngàn dặm* “ buồn man mác
Như tiếc như thương một cuộc tình

Tôi nhớ cha tôi nhớ vô cùng
Cả thời niên thiếu đẹp vô song
Cha như ngọn lửa hồng đêm tối
Sưởi ấm đường đời con ruỗi dong .

BÀI CA CỦA THẰNG DU TỬ

Uống hết chai này rồi ta đi !
Uống cạn ly này rồi ta về !
Mưa giăng mưa giăng chiều đô thị
Lối ta về mù mịt mưa che
Đã từ lâu chẳng bạn chẳng bè
Viễn xứ tha phương không người thân thuộc
Quán rượu là nhà tối ngày say khướt
Đem cho không tất cả cuộc đời
Chẳng biết mình buồn hay mình đang vui
Chẳng biết mình đi hay mình đã đến
Khi hết rất to
Khi cảm như hén
Xài rất sang rồi nhịn đói cả ngày
Xem bạc tiền một cái vẫy tay
Coi quyền thế nụ cười nửa miệng
Đã có một thời tan hoang vốn liếng
Nên hôm nay chẳng muốn đèo bồng
Mệt quá rồi ngày tháng long đong !

Uống hết chai này rồi ta đi !
Uống cạn ly này rồi ta về !

Ai đó lên voi
Ai kia xuống chó
Ai tung búng tấp nập ngựa xe
Ta cả cười ha hả hi hi
Cuộc thế thăng trầm nay thịnh mai suy
Buổi sáng anh hùng
Buổi chiều gian tặc
Cờ một thuở đến tay chẳng phát
Tiếc làm chi tài chuyển núi lay trời !
Gươm đã cùn , kiếm gãy , tên rơi
Thì mong cuộc phong vân chi nữa
Dẫu hành khát
Hay đế vương vua chúa
Cũng phù du như một giọt sương tan
Trần gian này khi tụ khi tan
Thế sự nọ khi hưng khi phế
Cạn một chén rồi nằm nghe dâu bể
Xong một ly rồi ngẫm nghĩ chuyện đời
Ta còn đây thế là đủ lắm rồi
Cứ tà tà
Nhìn thiên hạ khóc cười

Uống nốt chai này rồi ta đi
Uống cạn ly này rồi ta về
Thất thù sơn cùng
Thênh thang thủy tận
Mặc phố phường kẻ tỉnh người mê !

Thơ Trần Hoan Trinh *94

-Tranh ĐINH CƯỜNG

TÀN ĐÊM

Rượu đã tàn đêm cũng gần vơi
Chợt nghe đâu đó tiếng em cười
Ai đem buộc cái càn khôn lại
Lấy cái xuân xanh trả một người

BIÊN VỌNG

-Tặng ÁIĐA

Em về tóc đẫm tơ trắng
Ngõ hoa hạnh khép buồn giăng cổng người
Con tàu đã biệt trùng khơi
Ao rêu xanh trả một đời chiến chinh
Nhớ thương những chuyến hải hành
Nhớ thương mây buổi đặng trình tiễn đưa
Nhớ đêm tàu cập bến khuya
Hai bờ lau lách gió khua xạc xào
Buồn chia con nước lao xao
Phải Tầm Dương đó ai nào Giang Châu ?
Tàn rồi một cuộc biển dâu
Anh hùng thất thế về đâu bây giờ
Quạ kêu trăng lặn sao dòi
Chinh nhân ngẩng mặt nhìn trời bão giông
Lỡ rồi một cuộc phong vân
Tài như Hạng Vũ cũng đành Ô giang
Con tàu lướt sóng mơ màng
Tiếng còi tàu vẫn rộn ràng trong tim
Rượu đêm nay cháy môi mềm
Uống đi em ! Uống đi em ! Mặc đời
Hơn thua chỉ một cuộc cười
Ai vua ai giặc cũng người thế gian
Lòng em vẫn cứ trường giang
Hồn em vẫn cứ trắng vàng biển xanh
Tàu em vẫn cứ hải hành....

RỜ RÂU

Đưa tay xoa bộ râu cằm
Sợi đen lốm đốm xưa nằm ở đâu
Này sợi bạc này sợi râu
Nhớ đi cho hết cơn đau một đời !

SINH NHẬT

Thắp cho em 18 ngọn nến hồng
Nến run run trên hàng mi em cong
Nến lung linh trên bờ môi em đỏ
Sinh nhật này em đẹp vô song

Thắp cho em 20 ngọn nến hồng
Mùa thu này chắc em sang sông
Có chàng trai hiền hào hoa cuối phố
Đã đợi em từ bao nhiêu đông

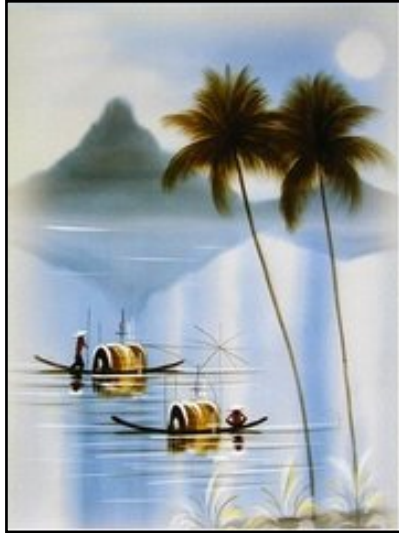
Thắp cho em 25 ngọn nến hồng
Sinh nhật này em tay bế tay bông
Yếm thắm quên cài tóc mây biêng chải
Ngồi ru con lặng lẽ bên chông

Thắp cho em 30 ngọn nến hồng
Nhan sắc bây giờ em chẳng bận tâm
Mê mãi nhìn đàn con khôn lớn
Son phấn quên rồi bạn bè cũng không

Muốn thắp cho em 100 ngọn nến hồng
Mong em rồi sống đủ trăm năm
100 ngọn nến hồng lung linh huyền ảo
Sáng một cuộc đời lặng lẽ hy sinh .

NÓI

Nói tíu thìa lia
Nói liều nói đại
Nói không ai cãi
Nên nói tùm lum
Nói đại nói ngông
Nói sảng nói bậy
Nói điều nói lầy
Nói ngược nói ngang
Nói ầu nói càng
Nói chằm nói chọc
Nói xiên nói xóc
Nói nhỏ nói to
Nói chĩa nói mò
Nói cay nói đắng
Nói chua như dấm
Nói ngọt như đường
Cái lưỡi không xương
Nói lươn nói lẹo
Uốn cong bóp méo
Khi thẳng khi co
Nói quanh vòng vo
Nói trơn như mỡ
Lời nịnh lời bợ
Lời mĩa lời mai
Ta về bịt tai
Giả làm thẳng điếc !

QUÊ HƯƠNG , THƠ VÀ EM

Sáng hôm nay chim bồng hót tung bùng
Nắng óng vàng tơ lỏi cỏ xanh
Tiếng hát tiếng ca tiếng đàn thánh thót
Em có nghe lòng rung động không ?

Đã có bao giờ em ước mơ
Một ngày đất nước thanh bình chưa ?
Không còn tiếng đạn bom gầm thét
Đêm lặng lẽ trong tiếng gió khua

Em có khi nào từng ước ao
Một ngày tàn lụi cuộc binh đao
Non sông một giải liên Nam Bắc
Nhà cửa xây trên những chiến hào

Thơ Trần Hoan Trinh *100

Súng đã im trên mọi nẻo đường
Ước mơ khao khát một đời luôn !
Bao người trai trẻ rời cây súng
Trở lại cầm cày vỡ ruộng nương

Cuộc chiến tương tàn thôi đã xa
Đồng quê lúa trở lá đơm hoa
Oi chao ! Hai chữ **HÒA BÌNH** ấy
Ta đã một đời mơ thiết tha !

Sáng nay bỗng thấy nước mắt mình
Lăn chảy hai dòng trên má nhẵn
Đất nước lâu rồi trong khói lửa
Có đến 100 năm mới hòa bình !

Sáng nay có triệu triệu đóa hồng
Nở ngát thơm lòng cả núi sông
Em bỗng nghe lòng thương yêu thấm thiết
Quý xuống hôn từng ngọn cỏ mùa xuân .

Sáng nay đứng giữa quê hương mình
Thấy nụ cười em xinh thật xinh
Thấy tình yêu em đẹp thật đẹp
Và bài thơ anh tình thật tình !

CŨNG MAY MÌNH BIẾT LÀM THƠ

Cũng may mình biết làm thơ
Để thao thức sớm để tư tưởng chiều
Để xuống biển để lên đèo
Để ve vuốt mộng để thêu dệt tình
Để tô hồng để điểm xanh
Bao nhiêu mơ ước đã thành cùn tro
Cũng may mình biết làm thơ !

GÌN VÀNG GIỮ NGỌC

Cuối cùng còn chút Thơ này
Chất chiu từ óc giải bày từ tim
Mai rồi tằm cá bóng chim
Thơ anh sẽ vổ về em một đời

MỤC LỤC

1. Dâng đời.....	3
2. Mãi mãi một dòng sông.....	4
3. Bồng dưng.....	6
4. Chuyên tình học trò.....	7
5. Tiếng hát bên biển chiều.....	10
6. Uống rượu dưới trăng.....	12
7. Chuyñ đi trong mộng.....	14
8. Nỗi buồn con gái.....	16
9. Chiều tiễn bạn.....	18
10. Đôi mắt.....	20
11. Chiều hạ.....	21
12. Những ngày thân ái.....	22
13. Huyền Trần.....	24
14. Ta tiễn mình về.....	25
15. Quê hương.....	26
16. Lại nhớ Kinh Kha.....	28
17. Muôn đời.....	29
18. Thanh xuân.....	30
19. Nghiêng bên dương cầm.....	31
20. Chiều dạo thuyền trên sông Hương.....	32
21. Mùa Xuân Hoa và Em.....	35
22. Yêu em vút sách ngôi mơ.....	36
23. Cảm ơn.....	37
24. Cuối mộng.....	38
25. Trên chuyến tàu SàiGo2n – Hà Nội.....	39
26. Qua cầu.....	43
27. Mùa thu em về.....	44
28. Nhiều khi muốn quay về.....	45
29. Chiều bên Cổ viện.....	47
30. Phù hư.....	48
31. Đàn Kiều.....	49
32. Xin em là tri kỷ đêm nay.....	52
33. Bến mộng.....	54
34. Thương hoài ngàn năm.....	56
35. Giấc mơ trẻ thơ.....	57
36. Mùa cưới.....	58
37. Thần tượng.....	59
38. Ở thôi.....	60
39. Lãng đãng Liêu Trai.....	61
40. Quán chiều.....	63

41. Chuyện tình nghĩa.....	64
42. Trở lại sân trường nghe chim hót.....	65
43. Mười lăm năm mộng.....	67
44. Tìm.....	68
45. Lại nhớ Thúy Kiều.....	69
46. Có một lần.....	71
47. Tiếng đàn.....	72
48. Những dòng sông quê hương.....	73
49. Vay mượn.....	76
50. Thành phố một lần về.....	77
51. Ba mươi năm mộng.....	78
52. Cửu Long Giang.....	79
53. Mùa thu ấy.....	81
54. Mỏi mòn.....	81
55. Em tắm suối.....	83
56. Hư ảo cuồng ca.....	84
57. Bên sông.....	85
58. Vẫn là nỗi nhớ.....	87
59. Còn nhiều điều chưa nói.....	88
60. Trộm hoa.....	89
61. Sân trường ngơ ngác.....	90
62. Cha tôi.....	91
63. Du tử ca.....	92
64. Tàn đêm.....	94
65. Biển vọng.....	95
66. Rờ râu.....	96
67. Sinh nhật.....	97
68. Nói.....	98
69. Quê hương Thơ và Em.....	99
70. Cũng may mình biết làm thơ.....	101
71. Gìn vàng giữ ngọc.....	102
MỤC LỤC	103

